

Ας κλάψουμε για τους πρόσφυγες από τη Μέση Ανατολή

(Το θέμα που έλειψε απ' το ντημπέιτ)

Το συναρπαστικό ντημπέιτ μεταξύ Τσίπρα - Μείμαράκη εξελίχθηκε κάπως μονόπαντα. Χρέος. Μνημόνιο. Χρεομνημόνιο. Προδοσία του ελληνικού λαού - μα όχι - αφού τα είχαμε κανονίσει. Η μετάβαση στη θεματολογική περιοχή «εξωτερικά», συνέβη κάποια στιγμή, αλλά ουδόλως επηρέασε το περιεχόμενο της συζήτησης. Κι άλλο μνημόνιο. Κι άλλο χρέος. Λίγο Μερκελοσόμπλε. Από Συρία Τουρκία Αίγυπτο Ισραήλ ΑΟΖ τίποτα. Ούτε καν κάνας «πρόσφυγας» της μεσαίας τάξης με λάπτοπ. Τί-πο-τα! Προφανώς οι ταγοί της πολιτικής και της ενημέρωσης είχαν κανονίσει να μην θίξουν δημοσίως τις ανατολικές δουλειές του ελληνικού κράτους, γεγονός λογικό για όποιον έχει παρακολουθήσει στοιχειωδώς τις σχέσεις υπουργείου εξωτερικών και δημοσίου λόγου.¹ Από την άλλη, η αποσταθεροποίηση της Μέσης Ανατολής δεν περιμένει τις ελληνικές εκλογές. Εξελίσσεται, πότε στα φανερά και πότε στα κρυφά. Πάντα με κάποια φιλική συμμετοχή του ελληνικού κράτους.

Για παράδειγμα, φαίνεται πως η 8^η του Σεπτεμβρίου ήταν «μια από εκείνες τις ημέρες», ειδικά αν την κοιτάξουμε από τη σκοπιά του ελληνικού Υπουργείου Εξωτερικών. Ένα ρωσικό αίτημα εκκρεμούσε από τα τέλη Αυγούστου: οι Ρώσοι ήθελαν άδεια εναέριας διέλευσης για δύο μεταγωγικά αεροπλάνα που θα μετέφεραν «ανθρωπιστική βοήθεια και διπλωματικό προσωπικό στη Συρία». Οι Έλληνες είχαν λείει ακολουθήσει την πεπατημένη όσον αφορά τα παρεμφερή ρωσικά αιτήματα, δηλαδή είχαν επιτρέψει τη διέλευση. Ξαφνικά όμως η πρεσβεία των ΗΠΑ ειδοποίησε τους Έλληνες και τους Βούλγαρους ότι «σύμφωνα με πληροφορίες» τα ρωσικά αεροπλάνα θα κουβαλούσαν όπλα και ζήτησε να απαγορευθεί η διέλευσή τους. Ευτυχώς για τους απογόνους του Κολοκοτρώνη, μεταξύ Ρωσίας και Συρίας παρεμβάλλεται πρώτα η Βουλγαρία και μετά η Ελλάδα, οπότε εκείνοι που έπρεπε να βγάλουν τα κάστανα από τη φωτιά ήταν οι φίλτατοι Βούλγαροι. Οι Βούλγαροι καθυστέρησαν όσο μπορούσαν και τελικά, στις 8 του Σεπτεμβρίου, απαγόρευσαν την ρωσική πτήση.² Οι Έλληνες είπαν δημοσίως ότι «γι' αυτά κανονίζουν οι Βούλγαροι», οι Βούλγαροι δεν ξέρουμε τι είπαν και οι Ρώσοι έριξαν μια σκληρή ανακοίνωση σύμφωνα με την οποία η Ελλάδα και η Βουλγαρία θα έπρεπε να προβληματιστούν σχετικά με το κατά πόσο ακόμη διατηρούν την εθνική τους κυριαρχία.³ Το τουρκικό κράτος έλαμψε δια της απουσίας του από την όλη συζήτηση, σε στυλ, «σιγά μην άφηνε τους Ρώσους να περάσουν, αφού έχει άλλες δουλειές».

Αλλά η ιστορία δεν τελείωσε εκεί. Το ρωσικό κράτος βρήκε άλλη οδό διέλευσης για τα αεροπλάνα του· ομολογουμένως ήταν λιγάκι μεγαλύτερη, αλλά συνηθισμένα τα βουνά στα χιόνια και οι Ρώσοι στις παρακάμψεις, ειδικά όταν πάνε να βγουν από τη Ρωσία. Τελικά τα ρωσικά αεροπλάνα πέταξαν πάνω από το Ιράν και το Ιράκ, κράτη που προφανώς δεν προβληματίζονται όσο οι ΗΠΑ όταν ρωσικά όπλα φτάνουν στη Μέση Ανατολή. Από εκεί κι έπειτα άρχισε η συζήτηση περί του πόσα ήταν τα αεροπλάνα και τι ακριβώς κουβαλούσαν. Για να μην σας πηζουμε με τις λεπτομέρειες, οι εκτιμήσεις περί του περιεχομένου της ρωσικής κινητικότητας προς Συρία ξεκίνησαν στις 8 Σεπτεμβρίου από δύο αεροπλάνα που κουβαλούσαν «ανθρωπιστική βοήθεια και διπλωματικό προσωπικό» και μέχρι τις 19 Σεπτεμβρίου είχαν μετατραπεί σε «αρματαγωγά πλοία, τεθωρακισμένα μεταφοράς προσωπικού, ρουκέτες, ελαφρά όπλα και στρατιωτικά φορτηγά»,⁴ όπου προφανώς πρέπει να προστεθούν «επτά γιγάντια ρωσικά μεταγωγικά αεροσκάφη Condor που μετέφεραν τεθωρακισμένα και τμήματα προκατασκευασμένων στρατώνων».⁵ Όλα αυτά τα καλούδια προορίζονταν για ένα μικρό αεροδρόμιο στη Λαττάκεια της Συρίας που προορίζεται να μετατραπεί σε ρωσική αεροπορική βάση. Όταν γίνει βάση, θα το φυλάνε 1500 Ρώσοι κομάντος εξοπλισμένοι με πενηντάρια αντηλιακά, έξι πυροβόλα μεγάλου διαμετρήματος τύπου Howitzer και προφανώς, μιας και θα είναι αεροπορική βάση, θα πετάνε από εκεί αεροπλάνα. Πάνω από τη Συρία, μαζί με όλα τα υπόλοιπα.

Όσο για το πόσων αφεντάδων αεροπλάνα πετάνε προς το παρόν πάνω από την πρώην Συρία, εκτός από τα ρωσικά που ετοιμάζονται, μπορούμε να μετρήσουμε τα αμερικανικά που τελευταία εφορμούν από την έως πρότινος απαγορευμένη τουρκική βάση του Ιντσιρλίκ. Επίσης τα τουρκικά που κάτι κάνουν πάνω από τη Συρία, ή καλύτερα πάνω

από τα τρία Κουρδιστάν, αλλά δεν ξέρουμε τι. Φυσικά τα συριακά, που κι αυτά κάτι κάνουν. Έπονται τα γαλλικά αεροπλάνα που από τις 9 του Σεπτεμβρίου «πραγματοποιούν αναγνωριστικές πτήσεις εν όψει μελλοντικών πληγμάτων εναντίον του ISIS». Βρετανικά αεροπλάνα δεν δραστηριοποιούνται αν πιστέψουμε τα ΜΜΕ, αλλά ο κύριος Κάμερον ετοιμάζει σχέδιο για την επίλυση του συριακού προβλήματος, το οποίο σχέδιο περιλαμβάνει την «όξυνση της στρατιωτικής δράσης για τη συντριβή του ISIS».

Στο τέλος του καταλόγου θα πρέπει να προσθέσουμε τα αεροπλάνα του ισραηλινού κράτους. Ο κύριος Νετανιάχου, προφανώς ανήσυχος για την άφιξη των Ρώσων στην νέα τους αεροπορική βάση, έκρινε χρήσιμο να μεταβεί αυτοπροσώπως στη Ρωσία στις 21 του Σεπτεμβρίου. Στόχος του ήταν «να συντονιστεί» με τους Ρώσους, ώστε τα ρωσικά αεροπλάνα «να περιοριστούν σε συγκεκριμένες περιοχές, όπου θα δραστηριοποιούνται, εντός Συρίας, και να συνεννοηθούν να πετάνε τα πολεμικά τους αεροπλάνα εναλλάξ, την ημέρα και τη νύχτα, προς αποφυγήν ατυχήματος». Το όλο πράγμα φαίνεται τόσο απλό που αναρωτιέται κανείς, από τη μια γιατί δεν το έκαναν από το τηλέφωνο, και από την άλλη ποια αναγκαιότητα συντονισμού οδήγησε στη Μόσχα, εκτός από τον πρωθυπουργό του Ισραήλ, τον αρχηγό του ισραηλινού επιτελείου ενόπλων δυνάμεων και τον επικεφαλής της στρατιωτικής κατασκοπείας του Ισραήλ. Τουλάχιστον ο κύριος Νετανιάχου δήλωσε ότι είχε ενημερώσει τους αμερικανούς φίλους του «για κάθε λεπτομέρεια» της επίσκεψής του στη Μόσχα, παρότι δεν ήταν εξίσου περιγραφικός γύρω από το αν και πόσο τους άρεσαν οι λεπτομέρειες που άκουσαν.⁶

Λοιπόν, ήμασταν στο ερώτημα «πόσων αφεντάδων τα αεροπλάνα πετάνε πάνω από τη Συρία», και η απάντηση είναι προς το παρόν έξι κι οι Άγγλοι ψήνονται. Αν περάσουμε και στις χερσαίες δυνάμεις το πράγμα ξεχειλώνει τελείως, οπότε ας αρκεστούμε να αναφέρουμε τις «κάποιες εκατοντάδες» Ιρανών «φρουρών της επανάστασης» που φέρονται να μπαίνουν στο πρώην συριακό έδαφος από Ιράκ μεριά. Και φυσικά τις δραστηριότητες του τουρκικού κράτους που από τον Αύγουστο και μετά αποφάσισε ότι καλό θα ήταν να επιτρέψει τη χρήση της βάσης του Ιντσιρλίκ από τις ΗΠΑ και να αρχίσει έναν μισοκανονικό εμφύλιο εντός των συνόρων του ενάντια στην κουρδική μειονότητα. Όλοι αυτοί και άλλοι πολλοί συντρίβουν το ISIS μήνες τώρα. Και κατά τα φαινόμενα τσακώνονται και ποιος θα το πρωτοσυντρίψει. Ενώ όλα αυτά εξελίσσονταν, στις 20 του Σεπτεμβρίου, η ρωσική πρεσβεία στη Δαμασκό έφαγε ένα πέσιμο με όλμους. Οι Ρώσοι αμέσως ανακοίνωσαν ότι οι χειριστές των όλμων δεν ανήκαν στο ισλαμικό κράτος και έχουν «υποστηρικτές στο εξωτερικό».⁷

Πώς το είπαμε από την αρχή; Η αποσταθεροποίηση της Μέσης Ανατολής εξελίσσεται. Αυτή τη στιγμή, τα τρία μεγάλα κράτη της περιοχής, δηλαδή η Τουρκία, το Ιράν και η Σαουδική Αραβία, πολεμάνε όλα εκτός των συνόρων τους. Οι μεγάλες και μικρότερες δυνάμεις της περιοχής και του πλανήτη πλασάρονται όπως μπορούν.⁸

Και ποιος λείπει απ' όλα αυτά τα όμορφα; Οι Έλληνες! Οι Έλληνες έχουν να πουν «ΑΟΖ» κάτι μήνες και «πετρέλαια» άλλους τόσους, ξέχασαν τα τρίγωνα της αστάθειας και τη «γεωπολιτική ισχύ» (με την εξαίρεση κάτι προεκλογικών συνεντεύξεων του κυρίου Κοτζιά) και γενικώς παριστάνουν ότι ασχολούνται αποκλειστικά με τις εκλογές, το «ταξικό όχι του ελληνικού λαού» και την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών. Πρέπει να είναι κανείς πολύ παλιοχαρκτηρας για να βγάλει τα μάτια του με το μονόστηλο που αφορούσε την ελληνοϊσραηλινή αεροπορική άσκηση που έλαβε χώρα μεταξύ 6 και 11 Σεπτεμβρίου «στην έρημο Νεγκέβ του Ισραήλ».⁹ Από την άλλη βέβαια, δεν έχει ξανακουστεί οι αγαπημένες ελληνικές ένοπλες δυνάμεις, όπου δεν είχαμε τη χαρά να υπηρετήσουμε ούτε μια ώρα, να φτάνουν μέχρι την έρημο Νεγκέβ. Πόσο μάλλον να φτάνουν μέχρι την έρημο Νεγκέβ, ακριβώς τη στιγμή

ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ

(
μακροσκελές
ίσαπόψεις
εμικρούλες
φωτό
)

που το ελληνικό κράτος αρνείται την πρόσβαση των ρωσικών ένοπλων δυνάμεων σε παραπλήσια περιοχή. Πόσο μάλλον που η συγκεκριμένη παραπλήσια περιοχή ανήκει σε ένα κράτος (το συριακό) με το οποίο το ελληνικό κράτος έχει διακοπή διπλωματικές σχέσεις, δηλαδή επιζητεί λιγούλακι την καταστροφή του.

Γι' αυτό βέβαια τις έχουμε τις ασκήσεις. Για να ασκούμαστε. Κατά τα άλλα, ο πλέον επίσημος Έλληνας που θέλησε να πει μια γνώμη για την αποσταθεροποίηση της Μέσης Ανατολής μέσα στον Σεπτέμβριο ήταν ο ταπεινός Γενικός Διευθυντής του ΕΛΙΑΜΕΠ, Θάνος Ντόκος. Πάλι στις 9 του Σεπτέμβρη και ενώ η άσκηση στην έρημο Νεγκέβ βρισκόταν σε εξέλιξη. Για γενικό τίτλο είχε βέβαια διαλέξει το ξεκαρπωματικό «Αντιμετώπιση των αιτίων στο προσφυγικό», αλλά κατά τη γνώμη του κυρίου Ντόκου όλα συνδέονται. Ας πούμε, ο πόλεμος που δημιουργεί τους πρόσφυγες που τόσο άσπλαχνα λυμαινούνται τα ελληνικά νησιά, δεν είναι παρά «πόλεμος δι' αντιπροσώπων (by proxy) μεταξύ Ιράν και Σαουδικής Αραβίας». Οπότε, όπως είναι λογικό για τέτοια αίτια, αν είναι να τα αντιμετωπίσουμε, θα πρέπει «το συμβούλιο ασφαλείας του ΟΗΕ να κηρύξει την Συρία σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, αναστέλλοντας προσωρινά τις αρμοδιότητες της συριακής κυβέρνησης», πράγμα που είδαμε ιδιαίτερα εύκολο για τους Έλληνες που έχουν ήδη πάψει να αναγνωρίζουν ότι υπάρχει συριακή κυβέρνηση. Έπειτα, «μια διεθνής συνδιάσκεψη (...) θα πρέπει να συγκληθεί άμεσα, αλλά αυτή τη φορά ο τόπος διεξαγωγής θα μπορούσε να είναι η Μυτιλήνη ή η Κως για να έρθουν άμεσα οι ηγέτες των μεγάλων δυνάμεων αντιμέτωποι με τα αποτελέσματα της απραξίας τους». Και αφού ελπίζουμε να μην μπερδευτούν οι αγαθοί νησιώτες βλέποντας άπραγους ξένους και πάνε να πουλήσουν στη Μέρκελ ένα νερό μικρό τρίο ευρώ, περνάμε στον κεντρικό στόχο της διάσκεψης που θα πρέπει να είναι «η δημιουργία μιας διεθνούς δύναμης επιβολής της ειρήνης, υπό την αιγίδα του ΟΗΕ [...] που θα πρέπει να διαθέτει τον απαραίτητο βαρύ οπλισμό και εξουσιοδότηση για την ταχύτερη δυνατή κατάπαυση του πυρός με κάθε τρόπο».¹⁰

Θα πρέπει να σας το εκμυστηρευθούμε: πολλές φορές, στις συζητήσεις από τις οποίες προκύπτει αυτό το περιοδικό ερίζουμε περί του κατά πόσο ο Θάνος Ντόκος είναι απλώς ένας μαλάκας, ή μήπως είναι τόσο υπερ-πράκτορας που όταν μιλάει δημοσίως μπορεί και κάνει το μαλάκα επίτηδες. Είναι για κάτι τέτοιους λόγους που η συγκεκριμένη ομάδα δεν είναι και τόσο δημοφιλής. Πάντως, κάτι τέτοιες στιγμές, έγκαιρης, έγκυρης και επίκαιρης παρέμβασης, ο Θάνος Ντόκος αποδεικνύει ότι ισχύει η δεύτερη εκδοχή. Ταυτόχρονα επιδεικνύει, ακόμη και στους εντελώς ζαβλακωμένους από τα αλληπάλληλα ντημπέιτ, τι ακριβώς συζητιέται στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους την ώρα που όλοι ασχολούνται με τη δεύτερη ευκαιρία του Αλέξη. Η γνώμη του είναι απλή και κατανοητή: ο πόλεμος στη Συρία είναι διακρατικός πόλεμος. Αποσταθεροποιεί μια σειρά κρατών της περιοχής και τα στρέφει εναντίον αλλήλων. Είναι σε αυτόν τον διακρατικό πόλεμο που πρέπει η Ελλάδα να συμμετάσχει. Με οποιαδήποτε αφορμή. Με κάθε τρόπο.

Τρόποι υπάρχουν πολλοί. Για τον Οκτώβρη, το ελληνικό Υπουργείο Εξωτερικών κανονίζει διάσκεψη για τη Συρία, όχι ακριβώς όπως την οραματίστηκε ο κύριος Ντόκος, αλλά με βασικό θέμα «τη σωτηρία των χριστιανών της μέσης Ανατολής»:

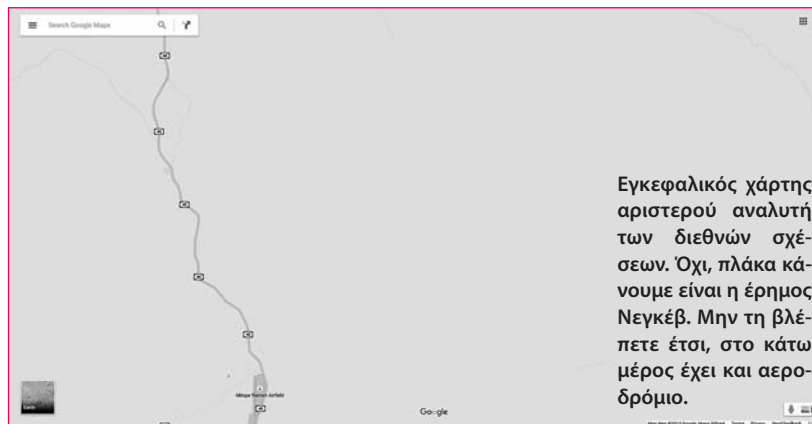
Η πραγματοποίηση της Διάσκεψης θα παράσχει τη δυνατότητα έναρξης ενός περιεκτικού και σφαιρικού διαλόγου μεταξύ όλων των περιφερειακών και διεθνών δρώντων, με ιδιαίτερη έμφαση στην ανθρωπιστική κρίση που βιώνουν οι πληθυσμοί των περιοχών της Μέσης Ανατολής, υπό το πρίσμα των πανανθρώπινων αξιών της προστασίας της ανθρώπινης ζωής, της ανεκτικότητας, του πλουραλισμού, της ειρηνικής συνύπαρξης, της πολυπολιτισμικότητας και της πολυθρησκευτικότητας.

Η Ελλάδα, εμφορούμενη από τις αξίες αυτές (...) επιθυμεί να προσφέρει τις καλές της υπηρεσίες και τη διαμεσολάβησή της (...).¹¹

Ξαναδιαβάστε τώρα τον κύριο Ντόκο και βρείτε τις πέντε ομοιότητες... Αφήστε, για να μην κουράζεστε, θα σας τις πούμε εμείς. Το ελληνικό κράτος θα πικραθεί πολύ αν αφήσει ανεκμετάλλευτη οποιαδήποτε ευκαιρία για ανάμειξη στις πολεμικές συγκρούσεις της Μέσης Ανατολής. Και επειδή, αντίθετα με διάφορους άλλους, τα κράτη μαθαίνουν από τα λάθη τους, το ελληνικό κράτος δεν θα ξανακάνει τη μαλακία που έκανε το 2013, τότε που οι μεγάλες δυνάμεις έμειναν «άπραγες» (που λέει ο κύριος Ντόκος) κι οι Έλληνες με τα παπούτσια στο χέρι.¹² Το δίδαγμα από εκείνη τη μαλακία ήταν, πρώτον, ότι δεν είναι όλα στο χέρι του ελληνικού κράτους και ειδικά δεν είναι στο χέρι του το ζήτημα της Μέσης Ανατολής: και δεύτερον ότι δεν είναι καθόλου καλό να εκτίθεσαι. Οπότε η ιδεολογική προετοιμασία για τυχούσα δραστηριοποίηση δεν έχει μέσα τη λέξη «Συρία». Αντιθέτως, το ελληνικό κράτος μέσα στον Αύγουστο χρησιμοποίησε το «προσφυγικό ζήτημα», στου οποίου τη δημιουργία τόσο συνέβαλε, από τη μια για τη διεθνοποίηση του «συριακού ζητήματος» και από την άλλη σαν το απόλυτο εργαλείο για τη δημιουργία εσωτερικής σύμπτωσης σε οποιαδήποτε πιθανή επέμβαση εκτός των συνόρων. Γι' αυτό ο δημόσιος λόγος είχε μέσα πολύ «πρόσφυγες», κάμποσο «μίσμα του ISIS» και καθόλου «Άσαντ», «Αμερικάνοι», «Ρώσοι», «Ισραήλ» «Τουρκία» και πάει λέγοντας.

Τέλος πάντων. Τα τελευταία νέα λογικά θα τα ξέρετε: δραστηριοποίηση της ρωσικής βάσης εναντίον του ISIS και καταγγελία των Ρώσων από επτά σεβαστά

κράτη μεταξύ των οποίων η Τουρκία, η Σαουδική Αραβία και οι ΗΠΑ, όλα αυτά ενώ οι ελληνικές εφημερίδες μας είχαν πρήξει με την «προσέγγιση μεταξύ ΗΠΑ Ρωσίας». Δυστυχώς όλα αυτά συνέβησαν καθώς το περιοδικό οδεύει προς το τυπογραφείο, οπότε θα μιλήσουμε στο επόμενο τεύχος. Γιατί, μην έχετε την παραμικρή αμφιβολία: τους επόμενους μήνες θα έχουμε τη χαρά να ακούσουμε το βασικό μοτίβο της «Ανατολικής Μεσογείου» να αντηχεί σε νέες ευφάνταστες παραλλαγές. Ειδικά που, μετά την τελευταία σεβαστή ετυμηγορία του ελληνικού λαού, Υπ. Εξ. είναι ξανά ο αριστερός, αγαπημένος και λαλίστατος Νίκος Κοτζιάς.

Ωπ! Από εδώ καταλαβαίνουμε καλύτερα. Οι ελληνοϊσραηλινές ασκήσεις έγιναν κάπου στη μέση και δεξιά του σκούρου κομματιού.

Δορυφορική φωτογραφία από αεροπορική βάση στη Λατάκα κατά την εφημερίδα Guardian. Δεν καταλαβαίνουμε χριστό, αλλά κάτι πρέπει να βάλουμε γιατί τα σεντόνια χωρίς φωτό δεν τα διαβάζει κανένας.

1. Για το τι έπαθε ο «Γιωργάκης» όταν προσπάθησε να θίξει δημοσίως παρόμοια ζητήματα, μπορείτε να δείτε το *Autonome Antifa, Η Στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου*, Αθήνα, 2015, σελ. 160-62.
2. Β. Νέδος, «Μέσω Ιράν η Ρωσική Βοήθεια προς τη Συρία», *Καθημερινή*, 8/9/2015.
3. «Μόσχα Εγκαλεί Αθήνα και Σόφια», *Καθημερινή*, 9/9/2015.
4. Αυτό είπε ο Ρώσος Υπ.Εξ Σεργκέι Λαβρόφ, στο «Στη Συρία μεταφέρονται Ρωσικά όπλα», *Καθημερινή*, 11/9/2015.
5. «Τολμηρές Κινήσεις στη Συριακή Σκακιέρα», *Καθημερινή*, 19/9/2015.
6. «Συμφωνία Συντονισμού Ρωσίας και Ισραήλ», *Καθημερινή*, 22/9/2015.
7. Στο ίδιο.
8. Ακόμη και το γερμανικό και το αυστριακό κράτος, που ήταν εν τω μεταξύ απασχολημένα να δείχνουν διαφόρους βαθμούς χουχουλιαστικής καλοσύνης προς τους απανταχού πρόσφυγες, τοποθετήθηκαν για τη Συρία, πιθανόν γιατί τα δύο ζητήματα συνδέονται. Ο αυστριακός Υπ.Εξ κύριος Κουρτς πρόλαβε να επισκεφθεί την φιλική Τεχεράνη (πάλι στις 8 Σεπτέμβρη) για να δηλώσει από εκεί ότι και ο Άσαντ καλός είναι, ενώ την επομένη ο Γερμανός Υπ.Εξ κύριος Στάνιμαγιερ συγκράτησε για λίγο τα αναφιλητά του για να δηλώσει ότι «δεν είναι δυνατόν σημαντικοί εταίροι μας, τους οποίους χρειαζόμαστε αυτή τη στιγμή, να κλίνουν προς την στρατιωτική λύση». «Ανησυχία για Στρατιωτική Ενίσχυση Συρίας από Ρωσία», *Καθημερινή*, 10/9/2015.
9. «Κοινές ασκήσεις Ελλάδας-Ισραήλ», *Καθημερινή*, 14/9/2015. Την άσκηση την έλεγαν «White and Blue Glory» για να θυμόμαστε ότι τα δύο αγαθά κράτη έχουν ίδιο χρώμα σημαία, πράγμα που πρώτοι είχαμε επισημάνει εμείς στο «Το Κογιότ της Ερήμου», *Antifa #38*, 10/2013, σελ. 33. Οι Έλληνες είχαν στείλει ελικόπτερα Απάτσι, πώς και γιατί δεν ξέρουμε.
10. Θάνος Ντόκος, «Αντιμετώπιση των Αιτίων στο Προσφυγικό», *Καθημερινή*, 9/9/2015.
11. «Υπ.Εξ.: Διεθνής Διάσκεψη για την Ανθρωπιστική Κρίση στη Μέση Ανατολή», *Το Βήμα*, 24/9/2015.
12. Για τη μαλακία που έκαναν οι Έλληνες το 2013 δείτε «Πληροφορία, Μνήμη και Παγκόσμιος Πόλεμος στη Συρία», *Antifa #43*, 10/2014 και φυσικά τη γνωστή μπροσούρα όπου έχουμε μαζέψει τα τρελλά που λέμε όλα μαζί για ευκολότερη χρήση.